

Η Παναγιά μαζί μας!

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Δεν ξέρω τι να γράψω για την Παναγία. Δεν ξέρω τι θέλω να πω. Παρ' όλα αυτά θα προσπαθήσω, λέξη-λέξη, να την πλησιάσω όσο μπορώ. Το μεγαλύτερό μου πρόβλημα είναι πως δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου να γράψω για την μητέρα του Ιησού ποιητικά, ορθολογιστικά, θεολογικά ή ιστορικά-επιστημονικά. Σημασία έχει η εμπειρία που έχω από την γνωριμία μου μαζί της και την μεγάλη βοήθεια που μου έδωσε όλα αυτά τα χρόνια που αγωνίζομαι καθημερινά, όπως όλοι, να σταθώ όρθιος μέσα σ' έναν κόσμο που πολύ συχνά δεν με ήθελε όρθιο.

Θα τολμήσω να πω ότι η Παναγία με αγαπά πολύ – όπως όλους τους ανθρώπους. Όμως, όπως και στην καθημερινότητα μας, έτσι και στην πνευματική ζωή μια σχέση αν είναι μονόπλευρη δεν μπορεί να λειτουργήσει. Αρχίζει και αποκτά νόημα η σχέση όταν η αγάπη βρίσκει ανταπόκριση – και ξεκινάει ο διάλογος, η επαφή η προσωπική, το πάρε-δώσε. Η Παναγία θέλω να πω με αγαπούσε πάντα, το ζήτημα είναι πώς ανταποκρίθηκα κι' εγώ στην προσφορά της. Το «εγώ» που χρησιμοποιώ είναι για την ανάγκη του κειμένου, αλλά ισχύει σαν το «εγώ» όλων των ανθρώπων. Το παράδοξο είναι πως για να προχωρήσει δημιουργικά και αποτελεσματικά μια τέτοια σχέση, το «εγώ» το δικό μου πρέπει να κάνει στο πλάϊ και ν' ανοίξει δρόμο για το «εμείς». Όσο πιο φαρδύς, βατός και ανοιχτός είναι αυτός ο «μέσα δρόμος», τόσο πιο εύκολα μπορεί και η Παναγία να προχωρήσει, να σε πάρει από το χέρι και

να σε οδηγήσει με ασφάλεια στον «αγώνα το καλό», αυτόν που έχει για αντίδωρό του την χαρά, την υγεία, την δημιουργική ζωή, την αγάπη των συνανθρώπων σου και το ξερίζωμα κάθε σκιάς και κάθε φόβου μέσα από την ψυχή σου.

Θα επιστρέψω στο «εγώ» αφού είναι αναγκαίο για να εξηγήσει κανείς πώς απόκτησε με την Παναγία μια σχέση ουσίας προσωπική. Σαν πολύ φοβισμένο άτομο με πολλά συμπλέγματα και προβλήματα έπεφτα συνεχώς σε τοίχους, κατατρομαγμένος και αυτοκαταστροφικός. Δεν ήθελα Χριστούς και Παναγίες γιατί με ενοχλούσε που, αν υπήρχαν, δεν κάνανε κάτι για όλες τις αδικίες της ανθρωπότητας αλλά και για εμένα τον ίδιο. Δεν είχα καταλάβει ότι για να βοηθηθείς το μόνο που χρειάζεται είναι να το ζητήσεις ειλικρινά, με την ψυχή σου. Κι 'όταν τα πράγματα δυσκόλεψαν πολύ και η ψυχοσωματική μου υγεία διαταράχτηκε τόσο ώστε να με οδηγήσει κυριολεκτικά μέχρι τον τάφο (μήπως και μάθω να αγαπάω τη ζωή), βρέθηκα να ζητάω πια βοήθεια από εκεί έξω, από τα αόρατα, τις ψυχές και τα πνεύματα που ήξερα πως με αγαπούσαν – αλλά δεν ζούσαν πια. Τους γονείς μου πρώτα απ' όλα.

Η Παναγία λοιπόν μόλις με είδε τσακισμένο, αλλά όχι απελπισμένο, να ζητάω βοήθεια από κάπου – με δάκρυα πολλά και μεγάλη αγωνία – μ' άρπαξε και με πήγε στο περιβόλι της. Το Περιβόλι της Παναγίας είναι το Άγιον Όρος. Εκεί ένοιωσα έντονα την προστατευτική παρουσία της που, σαν Οδηγήτρια, με οδηγούσε προς την έξοδο από την μαύρη εκείνη τρύπα που με είχε ρουφήξει. Η απόφαση μου να πάω για πρώτη φορά στο Άγιον Όρος μόνος και τρομαγμένος, ήταν η ανταπόκρισή μου στην αγάπη της και στο κάλεσμά της.

Από την ώρα που πάτησα το πόδι μου στ' άγια αυτά χώματα όλα αρχίσανε σιγά-σιγά να γιατρεύονται. Η τύφλωσή μου μειώθηκε, όπως και η εμπάθεια, ο εγωκεντρισμός μου, τα πάθη του μυαλού μου που με βασανίζανε όπως άλλους τους βασανίζουνε του σώματος τα πάθη, αρχίσανε να ελέγχονται, να αυτοελέγχονται, να δίνουν όλο και περισσότερο χώρο στην αγάπη, την ελπίδα, την πίστη πως όλα θα πάνε καλά τελικά –αφού δεν είμαι μόνος και αφού μπορώ να αλλάξω και να προχωρήσω αλλοιώς. Το βασικότερο ήταν αυτό: Δεν ήμουν πια μόνος. Είχα απευθυνθεί μέσα στην απελπισία μου στην ανώτατη βαθμίδα της φωτεινής πλευράς του αόρατου σύμπαντος που πάλλεται από ζωή (και μέσα μας και παντού δια παντός) και η απάντηση ήταν άμεση και αποστομωτική: Έχανα το δρόμο κι' έβγαινα σε άλλο μονοπάτι στο περιβόλι της; Να ένας καλόγερος έτοιμος να βοηθήσει, μια επιγραφή μισοσβησμένη να μου δείξει πώς να προχωρήσω, μια κουβέντα που έπαιρνε το αυτί μου ενώ έπινα νερό παγωμένο, από τα χιόνια του Άθωνα που λειώνανε πια και κατεβαίνανε σαν ποταμάκια την εποχή που πρωτοπήγα, το 1985.

Τώρα με την Παναγία είμαστε συγγενείς. Εκείνη οικονομεί, εγώ απλώς φροντίζω όσο μπορώ και δεν κάθομαι βέβαια πια με σταυρωμένα τα χέρια. Κι' όσο με βλέπει να προσπαθώ και να γελάω, να προσπαθώ και να χαίρομαι που έχω την υγεία μου

και είμαι ακόμα ζωντανός και, στην ουσία, ευτυχισμένος, τόσο περισσότερο με ενδυναμώνει και με στηρίζει.

Και αν τώρα πια είμαι καλά με τους ανθρώπους μου και τους φίλους και τους γνωστούς, αν τώρα πια είμαι καλά κυρίως με τον εαυτό μου, εισπράττοντας αγάπη από παντού και νοιώθοντας την μέσα μου αγάπη να ανθίζει συνεχώς και να πολλαπλασιάζεται -στην Παναγία μας το χρωστάω. Που από το όριο της απελπισίας με οδήγησε σε μια πληρότητα και μια ευτυχία που ποτέ δεν φανταζόμουν ότι θα αξιωθώ μεγαλώνοντας.

Αλλά η Παναγία γέννησε τον Λόγο, την Αγάπη την ίδια. Ξέρει τι πρέπει να κάνει για τον καθέναν από μας.

Αρκεί να της το ζητήσουμε.

του Άρη Δαβαράκη

-Πηγή: toportal.gr